

V tiskarni letatek in soloto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na domače leto 8 gl. — k. za pol leta . . . 4 . . . za štiri leta . . . 20 . . .

Po pošti:
za isto leto 10 gl. — k. za pol leta . . . 5 . . . za štiri leta 2 . . . 60 . . .

Vrednično inopravnostno je na stolnem trgu (Dom-platz) hišna št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
Za navadno dvestopno vrsto se plačuje 6 kr., če se tiskajo 1krat, 5 kr., če se tiska 2krat, 4 kr., če se tiska 3krat, večje pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 30 k.

Kopirski se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

✓ Pred pragom „Domovine“.

(Konec.)

V narodnem oziru tedaj slovenski narod od dualizma ni drugzega sprejel, kakor A-B-C-dnik Hasnerjev in pa, da zdaj vé, koliko da tirja celjska okrožna sodnija od slovenskih oseb za sodbe v slovenskem jeziku.

Morebiti pa so se pod dualistično upravo, podpirano od „Dom.“ in naših državnih poslancev, naše gmotne razmere tako poboljšale, da radi preziramo to, kar se v duševnem oziru za nas ni storilo? Prav za prav se duševne in gmotne razmere ne dajo ločiti; kjer se nič ne stori za poduk ljudstva, za večjo omiko in izobraženost, tam tudi ne more biti blagostanja, in da si vlada velikodušno privoli ktero malenkostno gmotno darilice: koliko koristi bo donášalo narodu, ktereга omika se zanemarija?

Da se davki niso ponižali, tega nikomur ne bomo oponašali, če ravno nismo te misli, da bi se nikakor ne dali ponižati. Naj se zmanjšajo stroški; posebno pri armadi bi se dalo na milijone in milijone gold. vsako leto prihraniti. Stranka, ktera zdaj krmilo države v rokah drži, ima zmirom svoja usta polna liberalnih fraz, da se jej vsak človek mora čuditi, zakaj da se vedno izogiblje tej ahilovi peti vseh evropskih držav. Povišanja davkov pa res nismo pričakovali v sedanjih slabih časih. Saj se ne upiramo dokladam, pa skrbeti bi se moralo na drugi strani za razvitek obrtnijstva, za poboljšanje kupčijskih razmer, za zadeve kmetijstva, ktero zdihuje pod bremenom neprimernih nakladov, za svoje pridelke: za vino, žito, seno itd., pa nima pravih kupčijskih potov. Od vsega tega državni zbor ni imel časa se pomenkovati, le živinsko sol je v naglici vzel živinorejcem, ker so Magjari to zahtevali, ceno bele soli pa je ponižal za nekatere krajcarje, za kolikor so hoteli Magjari. Ali tako postopanje ne prekučuje na glavo načela narodnega gospodarstva?

Pa naša naloga ni, kritizovati delovanje državnega zbora cislejtanskega. Omenili smo vsega tega le v dokaz, da slovenski narod tudi v gmotnem oziru od dualizma ni drugzega dobil, kakor — kos železnice, ktero si smé zidati v svoji deželi na svoje stroške. In za to tolikanj hrupa, za stvar, ktero bi poštena vlada, brž ko spozna, da bi utegnila na korist biti deželi, sama morala v življenje klicati. Mi ne prosimo daril; kot zvesti državljani imamo pravico tirjati, da se nam meri z enako mero, kakor vsem drugim.

Pa nam poreče g. Svetec: Saj nismo mi slovenski poslanci

vstvarjali dualizem, mi smo ga že našli gotovega in vprašanje je le bilo, kako bi se ravnali proti tej novi upravi. Res je, da dualizma niste vstvarjali, pa ker ste ga pripoznali, ste ga utrdili, namesto da bi ga, kakor ste poprej sami obljubili, in kakor je od Vas pričakoval ves slovenski svet, skušali podkopavati, ker ima dualizem v sebi še večjo nevarnost za prihodnjost našega naroda, kakor nekdanji centralizem. Da bi Slovenci bili ostali dosledni, ali bi še Beust in njegovi privrženci ministerovali? Sami Čeho-Slovani, edini, ki so zvesti ostali svojemu prvemu programu, delajo sive lasi cislajtanskemu ministerstvu in ne mara, da mu v kratkem prerežejo rahlo nit življenja. Koliko izdatniše bi delala opozicija, ko bi tudi Slovenci s protestom bili stopili iz državnega zbora. Držal pa jih je tam strah, da ne bi še enkrat razpuščen bil kranjski deželni zbor, in da bi potem po novih volitvah še na Kranjskem zgubili narodne večine. Hrabri rod slovenski na Kranjskem! tega sramotnega suma si pač nisi zaslužil od tistih mož, ki si jih dvakrat neuplašen po sto in sto glasih izbral za svoje zastopnike v trdem prepričanju, da bodo tudi oni neuplašeni stali za tvoje pravice, kakor ti v volilni sobi obdan od birokratov in zandarmov se nisi upognil, niti ganil od za prav spoznanega pota. Naj bi prišlo do tretje, do desete volilne borbe, kranjski slovenski narod bi se ne bil izneveril, in kakor že dvakrat, tudi tretje in desetokrat oslavlil pred svetom slovensko ime. In ko bi res, česar pa nikdar ne moremo verjeti, zmagala birokratiška sila v zvezi z domačimi odpadniki, kaj potem? Ali bi se nam slabeje in hujše godilo, kakor zdaj? Ne! Pač bi mi bili moralno okrepani; ne bilo bi med nami nobenega prepira; marljivo, pogumno in složno bi vsi delali in dosegla bi združena moč, kar zdaj ne zamoremo po neslogi in malodušnosti.

Kar se je napak storilo, se ne dá popraviti; da pa smo še enkrat spregovorili o tej že tolikokrat prežvekani stvari, k temu nas je prisilila „Dom.“ s svojo oficijozno pohvalo postopanja naših državnih poslancev, pohvala, ktera je gotovo zanje najhujša graja in obsodba.

Da nam „nedoslednost ali oportunitatnost“ („Dom.“ jzikoslovcu je slovenski izraz za oportunitatnost — nedoslednost, tudi prav!) ni prinesla pričakovanega dobička, ampak nas le v sramoto spravila pred našimi slovanskimi brati, tega zdaj noben nepristransk rodoljub ne bode tajil. Ostane nam še preiskavati, ali res ni slovanske solidarnosti (to je trdil v svojem opravičevanju g. Svetec, in to trdi zdaj spet „Dom.“, ali po svojem prepričanju, ali po ukazu „Pressbureau-a“ nam ni znano) in je

Listek.

Listi iz bele Ljubljane.

VIII.

(Izhod „Sokola“ in slavni sprejem v okolici ljubljanski, v Ježici, spodnjih, srednjih in gorenjih Gameljnih, v Šmartnu, Tacnu, na brodu, v Vižmarjajah, Št. Vidu in v Šiški.)

Kako bi začel, da vredno popišem dan, ki globoko vtisnen ostane vsakemu v dnu domoljubnega srca, ki bode zapisan s zlatimi pismenkami v zgodovini mladega „Sokola“, v zgodovini slovenskega rodoljubja. Kako bi izrekel presérno zahvalo vrlim prebivalcem okolice ljubljanske, ki so tako sijajno pokazali, kako gorko čutijo za domačo reč, kako ljubeznjivo, velikansko in sijajno sprejemajo in pozdravljajo domačine, ki se trudijo za to, da obvelja domača stvar, da pridobi narod svoje pravice. Ponosno sme reči „Sokol“, da tacega sprejema še ni doživelo nobeno društvo na Kranjskem, ponosno pa se tudi smé ozirati mati Slovenija na take sinove, ki domorodnemu društvu naklanjajo toliko čast, in s tem kažejo, da njih srce gorko bije za slovensko reč, da je narodna zavest živa pri njih, da nasprotna sila ni zadušila ljubezni do svojega naroda. Sprejem, kakor ga je napravila okolica, skozi ktero je hodil „Sokol“, ni posamezno delo enega ali drugzega, ves narod bil je enega srca, povsod ista ljubezen, ista navdušenost, povsod veseli presérni obrazi, z eno besedo „Sokol“ bil je povsod doma, in pozdravljen, kakor pozdravlja brat brata. Velikansko in sijajno okinčana bila je cela pot, koder je hodil, čez dvajset slavolokov s krepkimi napisi, pozdravi mladih zalih deklet in fantov, mož in žená, županov in duhovnikov, vse vrstilo se je tako hitro, da veselja poskakujoče srce ni moglo tako hitro vsega sprejemati. Preslabo je moje peró, da bi mogel popisati ta dan tako vredno, tako sijajno, kakor je bil, le slabo senco moram ti podati, dragi čitatelj.

Ob 6 uri zjutraj zbralo se je nad 60 „Sokolcev“ v telovadnici, od koder so odrinili po nagovoru g. staroste Debevcá in podstaroste g. Grasselija. Uniformirana lastna godba svirala je vesele potnice, in spremljevala je mnogo pevcev z svojo krasno zastavo in drugih prijateljev „Sokola“ proti Ježici. Pri Urbančku pozdravi prva deputacija prišedše, ki se podajo skozi slavolok z napisom: „Bog živi Slovence, naše domoljube“ na vrt. Po kratkem počitku, ko se je zahvalil starosta pozdravljajočim fantom, in so pevci zapeli pesem, podajo se „Sokolci“ skozi drugi slavolok, kije imel napis „z Bogom“, naprej proti prvi namenjeni postaji. Pri „ruskem cesarji“ bil je zopet slavolok čez cesto, ravno tako pri županu Frjančku v Ježici, ktereга odbor „Sokolski“ pozdravi. Pri Aleši bil je prvi veči počitek in zajutrek. Tudi tukaj je bil narejen slavolok z narodnimi zastavicami okinčan. Zastavo so prevzeli trije fantje iz vasi, katerih eden jo je potem tudi nosil naprej. Po zajutreku zapelo se je navdušeno nekaj pesmic, in pozdravili se fantje in možaki, katerim se je bralo veselje na obrazih, ter tudi razdelilo več podučnih knjig, kakor sploh pozneje na vsej cesti v vsaki vasi.

Krasen bil je prizor na Črnuškem mostu, ko je „Sokol“ in velika spremljajoča ga množica korakala skozi slavolok z napisom „Na zdravje“ in „živio“. Na griči, ravno nad savskim mostom pokali so možnarji, in množica žensk in možkih migala je z rutami in zastavicami prihajajočim nasproti. „Sokolci“ odzdravljali so s krepkimi „živio“ klici ter sukali svoje klobučke po zraku. Na levo se obrniviši, in veselo prepevaje skozi gozjd, dospela je množica kmalu do spodnjih Gamelj. Pri slavoloku z napisom „Bog živi Slovence naše brate“, pozdravilo je zopet ljudstvo prišlo, kakor mile goste, možnarji so pokali in sokolska godba igrala je domače popotnice. Pri izhodu iz vasi bil je zopet slavolok in kmalu dospelo je društvo do srednjih Gamelj, kjer je je pozdravljal zopet strel in slavolok z napisom „z veseljem sprejeti dragi Slovenci naši bratje“. Skozi slavolok na izhodu vasi z napisom „Z

torej ne morejo „razdirati“ slovenski državni poslanci in sploh starejši naši prvaki“. — Da imajo vsi Slovani neke skupne pojmove, bo menda priznala še celo „Dom.“, in da je med temi prvi: si ohraniti svojo slovansko narodnost, jo razvijati po vseh postavnih sredstvih, in tako povzdigovati svoj slovanski narod do iste stopnje, ktera mu gre po številu, po telesni in duševni zmožnosti, tudi temu bo menda pritrdila „Dom.“ V tem so torej solidarni vsi Slovani, v tem podpirajo drug drugega, kolikor to dopuščajo zunanje okoliščine, in ta solidarnost se je pokazala in se pokaže pri vseh priložnostih, kedar katerikoli med slovanskimi rodi se ima bojevati za svojo narodnost. Ona se kaže v vsej slovanski publicistiki — izvzemši deloma poljsko, — in če je res časnikarstvo izrek javnega mnenja, se moramo veseliti očitvidnega napredka, ki ga je storila v kratkem času slovanska vzajemnost. Sredstva pa, po katerih si misli vsak slovanski rod ohraniti svojo narodnost, so različna in v teh tudi ne more biti nobene enakosti. Čehoslovani se držé svojega zgodovinskega prava, ker se jim to zdi najboljša pot, doseči svoje namene; mi Slovenci, ker nimamo zgodovinskega prava, smo se morali odločiti za narodno, ker vemo, da le v narodni skupini si zamoremo ohraniti svojo narodnost. Čeho-Slovani pa nas Slovence nikdar ne bodo silili v tako skupino, v kateri bi v nevarnosti bila naša narodnost in sum, ktereга je zarad tega izrekel g. Svetec in nedavno „Novice“, ni opravičen. Znano nam je iz gotovega vira, da Čeho-Slovani, ko bi si pridobili veljave pri vladi, bi se ravnali po naših željah in nas podpirali v vsem, kar mi sami zase spoznamo za najboljša sredstva. Ta strah Svetčev je torej prazen, in ne smé rušiti solidarnosti med nami in Čehi.

Še venistvari solidarno postopajo vsi Slovani, in to je: federalistična ideja. Za to so vsi zavzeti, naj si bodo posamezne skupine zgodovinske ali narodne. Da je federalistična osnova edina, ktera zamore zadostovati vsem razmeram, in končno srečno rešiti slovansko vprašanje, je pripoznano, in bilo bi odveč govoriti o stvari, ktera je na vse strani temeljito preiskovana in dognana. In ravno proti tej solidarnosti so najhuje zgrešili slovenski državni poslanci.

Kako si „Dom.“ politikar domišljuje slovansko solidarnost, nam ni razumljivo, kajti s tem, da brez vsega dokaza trdi: med Slovani ni nobene solidarnosti, dokaže k večjemu svojo nevednost in slepoto. Morebiti pa le noče in ne smé vedeti, in noče in ne smé videti.

Naj „Dom.“ reče: da ali ne; kar je, je. Vsi Slovani imajo najvažnije skupne pojmove, in morali bi biti še večji otroci v politiki, kakor je „Dom.“ politikar, ko bi solidarno ne delali za te svoje skupne pojmove.

„Domovini“ pa stavimo h koncu samo eno vprašanje: Je-li ona za narodno slovansko skupino, ali ne? Prosimo odgovora.

Bogom bratje“ prišla je cela množica, ki je prihajala vedno večja do goréjnih Gamelj, kjer je čakala majhna domača godba. Zopet so pokali možnarji, pri slavolikih narejeni so bili, kakor že v prejšnjih Gameljnih, celi drevoredi iz lipovih vej in smerečič, vmes mlaji z narodnimi zastavami, hiše bile so okinčane s cveticami in semtertje celo s prižganimi svečami. Slavolok imel je napis: „Živila Slovenija“, in na drugi strani „vse za sv. vero in krščanskega cesarja“. V vseh treh Gameljnih ostali so „Sokolovci“ ter zapeli nekoliko pesem in pozdravili župana Jerasa. Sprejem v vseh treh vaséh bil je tako prijazen, in ljudstvo tako veselo in navdušeno, da je vsakemu srce veselja igralo videti tak narod. Za veselimi glasovi sokolske in gameljske godbe, ki ste se vrstili med seboj, korakali smo proti prijaznemu Šmartnu. Slavolok z napisom „Živi ves rod slovanski“, kazal je, da tudi tukaj bivajo vrli domoljubi, strel, živioklici in veseli obrazi ljudstva bili so porok, da je „Sokol“ dobro došel. Pozdravivši duhovne gospode, ostalo je društvo nekaj časa pri Ježarji, ter se je okrepčal vsak s kaplico dobrega vina. Kmalu pa je bilo treba naprej proti Tacnu, kjer je bila v zelo okinčani cerkvi sv. maša, pri kateri so peli „Sokolovci“ in jih spremljajoči pevci čitalnični. Tu na meji pred Tacnom bil je eden naj lepših trenutkov vsega izhoda. Z veliko tribojno zastavo čakala je množica ljudstva „Sokole“ in na čelu deputacija več ko 20 deklet okinčanih s cveticami. Zala hčerka Koširjeva iz broda prišla je za besedo ter pozdravila s prisrčnim govorom društvo tako le: „Častiti domoljubje! Dovolite mi, da vzdignem svoj glas, ter izrečem in Vam naznanim svoje misli v imenu vseh svojih sosedov. Radostno nam bije srce videti Vas, predragi domorođci, pred domačim pragom. Srčna hvala Vam, da ste nas razveselili in počastili danes s svojim prihodom, in da hočete obiskati našo cerkvico. O kako smo veseli, da imamo danes priložnost pokazati Vam, dragi bratje, da tudi mi ljubimo narod. Zagotovimo Vam danes vedno biti z Vami enacih misli. Zatoraj zdihnem z Vami vseni

Učimo se od Čeho-Slovanov!

Pravila

občinske založne in posojilnice v Karlinovem.

§. 12. Kako se redni ud postane, kdaj se preneha in kako se udstvo zgubi.

1. Med ude se stopi s podpisom pričujočih pravil, če je odbor sklenil, da prejme tega, ki želi društvu pristopiti.

2. Odboru gré pravo, da prošnjo vsacega, ki želi stopiti v društvo, odreče, če prosivec nima lastnosti, kakoršne se po teh pravilih od rednega uda zahtevajo, ali pa če bi se spoznalo, da bi bilo društvu na škodo, če bi se prošnji zadostilo.

3. Proti ovrženi prošnji se sme pisмено pritoževati pri prihodnji skupščini.

4. Pravica biti dalje ud, se zgubi po sklepu odbora in izreku skupščine, če kdo nima več lastnosti, ktere se od vsacega uda tirjajo, ali pa če ne spolnuje več dolžnosti, ktere je s podpisom teh pravil prevzel. Predlog, da kdo izgubi udstvo, smé storiti odbor, tedaj, če se ud skozi 3 mesece za ponovljeno opominjanje ne zmeni, ali če ud kot dolžnik pusti reč tako daleč priti, da se mora posojilo od njega s sodnijskimi pomočki tirjati, tedaj tožiti.

5. Ud prestane biti vsak, kdor umrje in kdor se en mesec naprej odpové. Odpoveduje se pa vedno le prvi dan meseca.

6. Vdovi, ki želi na mesto umrlega moža stopiti v društvo, se ne smé odreči prošnja, in ona tudi nepretrgano stopi na mesto svojega moža.

7. Ud, ki izstopi (ali njegovi dediči) smé tirjati od društva, kar je gotovega uložil, z obresti, kolikor mu jih je pripisanih. Deleža od društvenega imetka ali pa dobička ne more zahtevati.

8. Ud, ki izstopi, tudi sme zahtevati, da se med letom oprostí zaveze, ktero je prevzel za ta čas, dokler ostane ud, zlasti zaveze proti društvenim upnikom.

9. Društvo smé tudi tako zahtevanje odreči tedaj, ko bi bilo namenjeno in sklenjeno, da se koj dolgovi društveni poplačajo, in koj društvo razpade, zbog slabega stanja društvenega imetka. V tem slučaju mora spolnovati ud, ki izstopi, kakor drugi udje, vse zaveze in dolžnosti, ktere je pri vstopu prevzel — če imetek društva ne shaja.

10. Izstopli ud se med društvene zadeve ne sme mešati pod nikakoršno pogodbo, on smé samo zahtevati, da se mu napravi in izroči prepis poslednjega mesečnega računa in splošni pregled o društvenem premoženju in dolgovih. Stroške za to mora on plačati.

§. 13. O letnem ostanku.

1. Če se odračunijo vse obresti, (za uložnine rednih in podpiravnih udov pa za izposojene denarje) če se odštejejo vse uložnine, plačila za službe itd. se vidi, koliko je čez društveni kapital.

2. Tak preostanek pripada po končanem celoletnem računu najmanje na pol k društvenemu kapitalu (Reservefond), ostali znesek pa se porabi za dobra dela, ali sploh za javni blagor.

3. Koliko se od druge polovice za rezervni fond in koliko v kakoršnikoli drugi namen odloči, o tem sklepa skupščina po predlogu odborovetu.

§. 14. O razpadu društva.

1. Sklep skupščine, da razpade društvo, velja le tedaj, če ste $\frac{2}{3}$ rednih udov za društveni razpad glasovali.

2. Utemeljitelji in častni udje v tej okoliščini ne smejo glasovati.

3. Po veljavnem sklepu, da društvo razpade, se hitro pobira in iztirja, kar ima društvo od udov še dobiti, pri vsem tem se pa dogovori in pogodbe ž njimi storjene ne smejo kratiti.

4. Z gotovino se koj plačuje upnikom, in sicer po vrsti, kakor se kateri oglasi.

iz globočine srca: Oj da bi nam previdnost božja dala, da bi vera rodila slogo in ljubezen, da bi se pobratil narod v teh k večni slavi po besedah pesnika:

Če nam je ljubezen mati
In sloga nas pobrati,
Večna bo Slavjanom čast.

Zatoraj, delajmo za vero, dom, cesarja, da nam Slave bo sijala zarja, pokažimo, da vsi, vsi smo korenine prave, otroci Slave. Saj više dolžnosti in slavnije ni, kot za domovja čast, blagor in srečno rast delati, dokler naš Triglav stoji“.

Stoterni živio-klici doneli so tem z milo navdušenostjo govorjenim besedam, po katerih so brhka dekleta obdarila „Sokolce“ z lepimi šopki. V imenu Sokolov zahvalil se je „Sokol“ N. ter navdušeno „Na zdravje“ zaklical vrlim domorodnim Slovenkam, znanim zarad njih lepote po svetu. Po končani sv. maši odrinilo je društvo iz Tacna z lipovimi drevoredi okinčanega skozi slavoloke z napisi „Na zdravje“, „Bog živi Slavjane“ in „Vse za vero, dom, cesarja“, ki so bili razstavljeni po vasi, proti Koširju na brod. Kakor so pokali v vsaki vasi in med mašo možnarji, tako tudi zdaj. Z obema godbama približamo se do Koširjevega posestva, kjer je bil drugi počitek in zajutrek. Pri vходу bil je lep slavolok s cveticami okinčan. Veselo se radovaje pri godbi, petji in plesu minule so kmalu kratke ure in treba je bilo odriniti proti Št. Vidu. Pred mostom čez Savo bil je zopet krasen slavolok z napisom: „Večna bo Slavjanov čast“, in na drugi strani s prisrčnim „Z Bogom dragi bratje“. Pred Vižmarji zopet slavolok, pokanje možnarjev in prijazno pozdravljenje vaščanov, ki so izročili pisemen pozdrav po svojem županu Planišeku. „Sokolovci“ se navdušeno zahvalijo in hajdi naprej proti Št. Vidu. Tu je narastla množica ljudstva že na tisuče, pridružile so se tudi v Vižmarjih vrle pevke iz Št. Vida in Vižmarjev ter obdarile „Sokolovce“ s šopki. Pred Št. Vidom pozdravi banderium na konjih, treh lepih šimeljnih, prihodnike in na čelu banderium in sokolska godba, odzadaj neizmerna mno-

5. Za dolgove, ki presegajo društveni imetek, so porok vskupno vsi redni udje, in ti dolgovi se razdeljujejo po razmeri s premoženjem, ki ga imajo redni udje pri društvu in kakor dokazujejo njih knjižice.

6. Pri razpadu društva dobi društveno premoženje obrtniška šola v Karlinovem.

§. 15. Pravdanje (proces) je zabranjeno.

1. Prepri in pravde, ki nastanejo med udi gledé obsežka in misel pričujočih pravil, ali pa zaradi skupščinskih sklepov, se določijo in poravnajo v prvi vskupščini, v daljše pritožbo udov, in se proti tacemu toku ne gre, niti vskupščini, niti dalje pritoževati; naj, manj za se samemu odloku skupščinemu odloku rabiti pot pravice, ker se sploh vse postopanje sodnijsko zabranjuje.

2. Razprave med udi in odborom, ktere v teh pravilih niso na ravnost odkazane za skupščino, rešuje poljubna sodnija (Schiedsgericht) če se neče čakati do prihodnje skupščine.

3. Da se sestavi poljubna sodnija, voli vsaka stranka štiri izmed društvenih udov, izmed teh, ktere je prva stranka volila, izvoli druga društva dva in ti štiri, od obeh strah izbrani, razsojujejo z ravnateljem, in če se on za pristranskega spozna, s podravnateljem po svoji vesti in svoji vednosti; proti razsodbi poljubne sodnije se ne sme dalje pritoževati, ampak obé stranki morate biti zadovoljni s takim odlokom.

4. Predpis, da je pravdanje zabranjeno, ne velja o tem, kar ima društvo zaostalih posojil tirjati, marveč ima založnica pravico nemarne dolžnike vse tirjati k sodniji v Karlinovem.

§. 16. Društveni pečat.

Društveni pečat ima naslov: „Moči združi, blago množi“ („Sily spoj, blaho stroj“) z napisom: „Založnica in posojilnica občinska v Karlinovem“.

§. 17. O veljavnosti in premembi pravil.

1. Ta pravila so veljavna, kadar jih slavno c. k. deželno poglavarstvo potrdi.

2. Po §. 22 društvene postave dné 26. novembra 1852 je c. k. deželni komisar opravičen, da gleda na to, da se po teh pravilih ravna, in da v javno korist po potrebi pregleduje opravo društva.

3. Predloge za premembo pravil, predloži odbor skupščini, če se mu za napredek društva uspešni zdé, in če skupščina predlog prejme, ga c. k. deželnemu poglavarstvu predloži v potrjenje. Predloženi predlogi se ne vpeljejo, dokler niso dobili omenjenega potrjenja.

4. Česki tekst teh pravil je avtentičen in zborovanje se vrši v českem jeziku.

V Karlinovem dné 26. februara 1865.

Opomba: Administracija „Slov. Nar.“ je pripravljena, vse formulare občinskih založen: Glavno knjigo, dennik, urošnje itd. preskrbeti, ko bi se kje na Slovenskem ustanovila enaka društva.

Dopisi.

Iz Ljubljane, 1. julija. A. [Izv. d.] (Dr. Costa zopet župan; izpuščeni dijaki in fantje). Iz prav gotovega vira Vam naznanjam, da je rehabilitacija dr. Coste že tukaj, in da morebiti, ko bodo tiskane te vrstice, bode sedel dr. Costa zopet na županovem stolu v veliko jezo slavnih promemoristov. Hvala Bogu, da je vendar enkrat rešena ta stvar. Kaj pa bo z „Južnim Sokolom“? Pričakujemo težko odgovora! Kdaj se odloči slavno ministerstvo?

Tri dijake, ki so bili v preiskavnem zaporu zaradi tepeža na Ježici so izpustili te dni, kakor tudi vse kmečke fante, kterih je bilo menda zapr-

žica, potem vrle pevke prepevaje lepe domače pesmice pred „Sokolovci“, za njimi zopet neizmerno ljudstva, tako je korakalo društvo v slavnem, zmagonosnem sprevodu v Št. Vid. Pred vasjo bil je slavolok in napisom „Bog daj srečo“, ravno hiši, bil v vasi Trati pri vodu h kraljevi in pri dekleta sopske „Sokolovcem“, ki so bili tako že vsi obloženi z vencami sprejetimi iz milih rok slovenskih domorodkinj. Po obedu začelo je prihajati vedno več in več gostov iz sosednih vasi, iz Ljubljane, Kranja in Loke, tako da je bil velik prostor na vrtu kmalu pretesen. Med godbo, zdravicami, govori in raznim razveseljevanjem minule so hitro ure. Po 5. uri začela se je beseda. Mlada hčerka kraljevega pričela jo je z deklamacijo, sprejeto z navdušeno pohvalo. Glasila se je deklamacija tako le:

Iz vseh obrazov sije radost živa,
Povsod veselje glasno se odkriva,
Povsod v grčice pokajo pozdrave,
Topovij vijó slovenske se zastave,
In lok za lokom olepšava cesto,
Slovesnost oznanuje vsako mesto,
Cvetoče deklice, mladi junaki,
Žené, otroci, stari že možaki
Iz krajev raznih semkaj so se zbrali,
Da z nami bi svečanost praznovali.
In kaj pomenja to gibanje glasno?
Kaj hrup letá in pripravljanje krasno?
V Šent-Vidu se veseli god praznuje,
Vsa fara naša danes se raduje,
Da si učilnico je ustanovila,
Ki v nji bo nje mladina se modrila;

Raduje pa se poleg tega tudi,
Ker društva slavnega pri nas so udi;
Priletel „Sokol“ k nam se plemeniti
Sprejeti ga in sebe ž njim čestiti
Želimo, njega srčno pozdravljaje,
Naj vé, da je prišel v domače kraje!
Tedaj veselja dvojnega nam sreča
Ob enem dviga srca plamenčca.
Naj torej bi učilnica cvetela,
Sadú stotero blazega imela,
In Bog nam blagoslovi to napravo!
Bog živi „Sokol“, daj mu vspeh in slavo!
Kar z nami vred gotovo vse Posavje
Želi mu, kliče z nami vred: na zdravje!

Št. Vidška dekleta zapela so z občno ogromno pohvalo več pesmic in morala nektere ponavljati. Zbori, ktere so peli „Sokolci“ in pevci bili so

tih 29 zaradi te stvari. Konečna obravnava utegne kmalu biti. Nesramno obrekovanje, da je bilo vse od narodnjakov osnovano, je popolnoma umolknilo in so se širokoustneži do celega potuhnili.

Iz Ljubljane, 2. julija. A. (Izv. dop.) (Tiskovna pravda „Triglava“; slovenska lipa?) — Danes zjutraj je bila pri tukajšnji deželni sodniji konečna obravnava proti g. Petru Grasseli-u, odgovornemu vredniku „Triglava“. Predsedoval je g. dežel. višji svetovalec Matavšek, prisednika bila sta gg. dež. svetovalca Heinricher in Gertschar. Državni pravdnik in tožnik bil je g. žl. Lehman.

Gosp. Peter Grasselli bil je krivega spoznan prestopka zoper javni red po §. 302 kaz. zak., in obsojen na 5 tednov zapora in 60 gl. izgube na kavciji. Štev. 25 „Triglava ne sme se dalje razširjevati, stroške plača obsojenec, in ima naznaniti razsodbo v svojem listu. Gosp. Grasselli naznanil je kolj pritožbo. Razsodba pravil, da članek „unsere Deutschliberalen“ je popolnoma pripraven dražiti slovenski narod zoper nemškega, torej je objektivno dokazan prestopek. Sodnijska obravnava je bila ravno v tisti sobani, v kteri se je pred 1 kvatri vršila znamenita in nepozabljiva pravda „Južnega Sokola“. Zdaj bi pa bila tudi manjša soba dosti prostorna, ker poslušalcev ni prišlo ravno veliko število. — Zakaž ne? — „Kaj bom hodil poslušat, saj nadgorim, da bode „Triglav“ obsojen. Tako mi je tiskarno prav nevoljno odgovoril na doživ, naj gre z menoj k tiskarni in „Triglava“.

Novo politično društvo se za enkrat ne bo imenovalo „slovenska lipa“, kakor je bilo ravnokar sklenjeno. Zakaž? Uzrok je nekaj čuden! za to, da se ne bodo strašili tisti negotovi narodni elementi pristopati, ki so nas ravno v političnem življenju že tolikokrat pustili na cedilu! Fiat! Bodemo videli, kam jo bomo privozarili s takimi idejami!

Iz Ptuja. (Izv. dop.) V naši državi nemški in magjarski živelj srpo gledata na slovanstvo in vse jegovo dušno gibanje, v strahu si, da ne bi prvemu sledetelu že oddavna priljubljeno vrhovno samovlastje in se vedla vsem pravdnico ravnopravnost, in ravno ta sebična pohlepnost je kriva, vna in oživela ustava od 1849 leta in pozneje se spodrinila veljavnost blagih in pravičnih zakonov; drugi pa, kakor jezični osredek, ne imajoč na velikem svetu nikdar ni enega sorodnjega brata, vendar hote se širiti in množiti na račun drugih narodov, zlasti slovenskega, boje se za svojo kožo, bluje strup na ogerske Slovane in pitem na Rusove, na nauke barona Vessela (*), kteri Rusove v najstrašnejših podobah kot nevarna vstrelonja ter nosilca skrajnega divjaštva, nasilstva in podobnih grehov. Zavist in lagodna vest sezovlje toliko pošastne prikazni na obzorje, vrh tega pa tudi zajemanje iz kalnih virov, ali da pravilneje rečem, iz smrdljivih kaluž, namreč iz nemških piscev menda potujočih po Ruskem, toda ne znaočih rušine, ter zato občečih s tujei naseljenimi v ruski carjevini, iščeočih in zbirajočih zaklade, inaič pa zrteočih seljenim v, ali pa izvednost slepiti in voditi nemško in magjarsko pisateljstvo oziroma na slovanstvo in posebno na Ruse; isti Rim skozi poljska očala gleda ruske razmere, ter potem sodi in sklepa, kar zavaja nemško in menje zvedeno slovensko duhovništvo, ka ima toliko zavirane nazore o našem severnem stricu, žolč na njega bluvajoče, če je le količkaj prilike in povoda. 1848-9. l. je v graški bogoslovnici inaič na glasu bogoslovske učenosti in pobožnosti slavni duhovni oče semeniški iskal, razume se érepajoči iz motne mlake, Rusove, Čehove in druge Slovane vsaki teden v politiško-erkvenem razgledu razpinati na zasramovalno tezavnico; mi Slovenci prebirajoči spise in knjige o Rusovih iz bistrega curka prepričali smo se, ka tudi ta duhovni Nemec obleznen srčno strastjo proti nam krivo sodi Slovane, zato smo najprve izropotali napačne razklade, potle pa naznanili tako pristransko predrznoto ravnateljstvu proseei, da se g. Sch. nikoli več ne drzne nas Slovencev nametati z blatom, in od tega hipa je nehalo zlobno kvasanje, vendar se pravi nagledi so ostali pri neslovenskih bogoslovcih, kteri kesneje niso skrbeli za to, da si popravijo in očistijo mračne pojme in hrapave pomisli s treznim prebiranjem in učenjem. Taka

*) Eine Stimme über die ungarische und slavische Nationalität. Leipzig 1844.

z veseljem sprejeti. Da je smešna igra „Ključec je od smrti vstal“ zbudila mnogo smeha, ni treba še le omenjati. Po igri začel se je ples na travniku in občno veselje trajalo je do mraka. Ves čas, kadar že tudi pri dohodu, razpeta tuđi velikanska grčava. Kmalu je zapela Vidka k odhodu, in ločivši od predragih rojakov podalo se je društvo po osmi uri proti domu. Po poti pozdravljalo je ljudstvo pri vseh potih in hišah prijazno „Sokolce“. Hudo vreme se je jelo bližati, in ravno se je vllila ploha malo pred Šiško. Pa tudi dežju vkljub je korakala množica z godbo skozi razsvitljeno Šiško, kjer so zadnjokrat gromeli možnarji, in kjer so vrla Šiškmarska dekleta izročila krasni venci za zastavo. Tako je priromal brez najmanjše nezdode ali nerednosti zmagonosno „Sokol“ nazaj v svoj tabor. Ljubezen in spoštovanje naroda, navdušeno domoljubje in bratovsko porazumljenje spremljevalo ga je po vsej poti. Pokazal je svetu, da ga narod ljubi in čišla, pokazal je pa tudi narod sijajno, da ni tako surov, kakor bi ga nekteri radi razpili, da vé slavno počastiti rojake svoje iz mesta, ki pridejo k njemu kot domačini, in se vedó pošteno obnašati. Svoj k svojim, to je ravno čudna moč narave, ktere ne izruje nobena sila sveta. Večno nepozabljiv bode ta preslaven dan ostal, sijajno bo kazal in pričal našim nasprotnikom, da njihovo nenaravno, narodu ptuje in zoperno počenjanje ne more imeti vspeha. Brat z bratom, rod z rod, pravi srbska pesem, in svoji k svojim česka, in to naj velja tudi nam, ki smo vějica velicega stebila slovenskega, nad kterim solnce nikdar ne zaide. Misel narodnosti in domačega življa, sijajno je zmagala dné 28. junija ob breghih ljubljanske Posavja. Naj ostane ljubezen med nami, in za našo sveto domačo reč, tako čišta, kakor so valovi bistre naše Save, v to ime kličem navdušeno: Živili vrli prebivalci vseh vasi, kar smo jih slavno obhodili dné 28. junija radovaje se v pravi bratovski ljubezni. „Slava Vam, vrli rojaki“, nikdar ne bomo pozabili tega dné!

je s sedanjim vredništvom graškega politiško-erkvenega dnevnika „Volksblatt“) ki pogostoma gnjusnobrodi o Rusih in Srbih, streljajoči na nje strelcami namočenimi v zlatenici, med redki lahko bereš, ka enake bire ljudem ni toliko za krščanska načela, kolikor za ponižanje in grjenje slovanskega življa. Vsled tega preprijazno in bratovsko opominjamo Slovence, kateri so podpirali ta časnik, blagovolijo mu slovo dati, naj si ga Nemci v nemar rede, mi kakor časni in iskreni rodoljubi slovenski nismo voljni svojimi novci kupovati strupa nam in našim bratom namenjenega. Vedeti je tudi treba, kar glasno svedočijo zgodovinski listovi, ka krščanstvo toreče nam se od nemške strani, nikoli ni pognalo globoko korenin, ker navadama je bilo le zaslon drugim namenom, postavimo nemčenju, podjarmljenju, zbog tega so se tudi Slovenci tako trdokorno upirali, krščanstvu od onod prihajajočemu, nikakor po Cirilu in Metodu. Ličina se mora sneti z lesičjega lica. Nemci radi trobijo o ruskem razkolu, o nemškem protestanstvu pa molkom molče, čeravno nam je on mnogo bliže od tega; večkrat se nam tudi oponaša, ka se priklanjamo ruskemu knutu; res ne bi bilo čuda, vsaj ruski knut je na vsem svetu menda edina reč, ktere se lecajo celo nemški brezbožniki, ki se ne boje niti Boga, ne poznajo pravičnosti, in pa oholi in prevzetni magjarski ali pomagjarjeni velikaši, ki hočejo iz 4 milijonov imeti 15 milijonov povoščenih brkašev po pretvoru našin-cev in Romunov. Da ni straha in bojazni od Rusa, kako še le bi delali z nami. Dičimo in ponašamo se z mogočnim severnim stricem, ki šteje 75 milijonov ljudi stanujočih ua velikanskih prostorih merečih 400.000 štirjaških milj, ki odstranivši robstvo ogromnimi koraki napreduje v omiki in še glede na rost, okrep in razvoj dolgo ni dospel do temena, umno je toraj speval P. Štov: „Prvo kolo Ruska ima“.

V Belemgradu, 27/15. junija. [Izv. dop.] Včeraj je trajala celi dan obravnava proti ubijalcem knježevim. Začela se je ob 9. uri zjutraj in trpela do poldne, popoldne pa od 3. ure do 7. Ker ni bilo mesta dovolj pripravnega in prostornega, da bi mogel ves slušajoči svet se v njem razprostreti, izvolila se je jedna šupa v policijskem dvoru. Trinajst obsojenih je bilo in ti so: Marič, Kosta Radovanovič, Žorže Radovanovič in Rogič, neposredni ubijalci knježevi; potem Ljubomir Tadič, Atanasije Atanackovič, Bogoslav Petrovič, in Blagoje Petkovič, ki so imeli ubiti ministra notranjih del Nikolo Hrističa, in Ivkovič, kteremu je bilo odločeno, da ubije vojnega ministra Milivoja Blaznavca. Ljubomir in Pavel Radovanovič, oba dva odvetnika in brata poprej imenovanih dveh Radovanovičev, izdelala sta črtež vsega ubijstva s Simonom Nenadovičem, bratom knježinje Karažorževičeve, kateri (Nenad) pa tega noče priznati. Ljubomir je bil v jetnišnici, obsojen zavoljo lažnih obligacij, Pavel pak je potoval po Avstriji in tam koval to hudodelstvo, v namenu in plačilu Karažorževiča. Zadnji obtoženec je bil neki krčmar, ki je imel samo narod za punt netiti in pripravljati.

Sveta se je bilo vrlo mnogo skupilo in to najodličnejega.

Državni tožnik je počel tožbo razvijati. Iz nje se je doznalo, da so Radovanovič že pred dvema letoma mislili ubiti knjeza v Ivanki, kjer je bil jeden izmed njih, da zločin izvrši, drugi pa so bili izdelali novo ustavo za Srbijo. Ker se je pa knjez v Ivanki kratko časa mudil, odložilo se je ubijstvo. Zavoljo te reči se je pogovarjal Pavel Radovanovič z Nadimirom Jankovičem in Milovanom Jankovičem, sodelateljima „Zastave“, ter jima predložil ustavo, v kateri se je nameravalo na republiko, ako pa bi to nemogoče bilo, da se pozove Peter Karažorževič na prestol s tem pogojem, da podpiše ustavo, predno stopi na srbsko zemljo. Ta ustava se je bila zadnji čas Karažorževiču že v podpis poslala.

Oni dvojici ste bile namenjene ministerske stolice: od hudodelstva pak sta odsvetovala, ter rekla, naj se knjez Mihajlo odpravi, kakor so odpravili Vlahi svojega Kuzo.

Ko jima je pa Pavel zagotovil, da brez uboja ne more iti, mignila sta z rameni, pa mu rekla, naj dela, kakor hoče. Pri Pavlu Radovanoviču so našli šifrirano pismo, kterega je pisal tajniku knjeza Aleksandra Karažorževiča, in dokazano je, da so dobivali zapletniki denarjev od knjeza Aleksandra. Nobeden od njih nima premoženja, a vendar so človeku, ki je bil izvedel njihove namere, plačali 800 cekinov, samo da bi molčal.

V zadnji nameri so hoteli ti ljudje Aleksandra in njegovega sina le porabiti za svoje orodje, da bi namreč dobili od njega denarne pomoči, trpeli pa bi njega tudi ne bili dalje, kakor toliko časa, da bi bili mogli republiko razglasiti.

Potem so se prebrali zapisniki, iz kterih se je slišalo, kaj je kdo v preiskavi govoril. Predsednik je na to zatožence po vrsti vprašal, kaj zamore v svojo obrambo navesti in jih pozval, naj vsakteri pripozna svoj podpis v zapisniku. (Pri preiskavi so bili nazoči 3 meščani, da ne bi obtoženci potem tajili, kar so izpovedali.) Vsi so izrekli, da proti onemu, kar je brati v zapisniku nimajo ničesar vgovarjati, pripoznali so svoje hudodelstvo, razun Sime Nenadoviča, ki je sicer tudi pripoznal, da se je shajal s Pavlom Radovanovičem, in da je dolgo v noč pri njemu ostajal, a vse to le, ker mu je Pavel sosed in prijatelj, za zločin pa, da ni še vedel ne.

Državni tožnik je po dokončanem zaslišavanju zahteval, naj se vseh 13 izuzemši Jeremiča obsodi k smrti. Sód odloči, da se bode v ponedeljek od 8—9 zutraj javno rzsodba za vse razglasila.

Včeraj je odkril pri preiskavi opravitelj topčiderske jetnišnice Svetozar Nenadovič še več družih fakt, ktera zelo kompromitujejo Karažorževičevo rodbino.

Po vsem tem Karažorževičevo ime ni tako čisto, kakor si prizadeva dokazati s svojimi protesti, ktere po širokem svetu razpošilja, še manj pa Vladimir Jovanovič, ki je po priznavanju Pavla Radovanoviča z Milovanom Jankovičem znal za ubijstvo, a ipak se pravda!

*) Ravno, kar izvemo, da nam je posvetil „Volksbl.“ 3 članke, v kterih neki pobija naše moskvičanstvo; ker nimamo lista v vredništvu, skušali bomo, da ga dobomo na posodo in se zmenimo z njim. Vred

Politični razgled.

Za českim vprašanjem, ktero zdaj vsem državnikom, naj si že to imé zaslužijo ali ne, glavo beli, stoji v prvi vrsti papežev nagovor in izvršitev verskih postav. Na Dunaji bi radi napravili velikih demonstracij, nekteri srenjski zastopi že sklepajo o nagovoru; vlada menda velikih demonstracij dunajskih ne bo dopuščala, ali pa se jim z vojaki ustavila, nekoliko, ker je znano, da dunajski demonstranti ne opravljajo svojega posla v belih rokavicah, nekoliko pa tudi zavoljo — doslednosti, ker se tudi na Českem zborovanje prepoveduje. Izvršilnih ukazov k verskim postavam je vsak dan pričakovati, in imajo tekoj postavno veljavo zadobiti.

G. Beust je neki na papežev nagovor že odgovoril, in čuje se, da je že na poti v Rim njegovo pismo, ktero se dela, kakor da bi hotelo protestovati proti temu, da bi se sv. oče mešal v notranje avstrijske zadeve.

G. Beustu srbske zadeve spanec kraté, posebno se boji, da bi Rusija ne dobila kaj upliva do vladarstva. Zatoraj je jel g. Beust z Andrasijem vred v Srbiji pozvedavati in skušati, kako bi se dalo približati Ruski vladi. Pa naj še kdo reče, da Beust ne skrbi za mir, s Turčijo je itak prijatelj, s Francijo v ponosni zvezi, s Prusijo v prijaznosti, zdaj pogodba z Rusijo itd., za žolč mu ostane le še sv. oče.

Dunajski listi so vedeli celi tajni razgovor med cesarjem in Clam-Martincem o českih zadevah; zdaj pa slednji v „Pol.“ razglaša, da je vse — laž, kar se je o tem pisalo. Kdor bi se trudil razkrivati vsako tako plačano laž, ne bi imel drugega posla.

Graf Potocki se pripravila na pot po Cislajtaniji. Minister poljedelstva se bo bojé podal, naj prvo v Gorénjo Avstrijo, Kranjsko, Koroško, Štiro in Istro, ko se od todi — vrne v severne kraje naše države.

„Napredak“ javlja iz Novega Sada: Vladimira Jovanoviča, pravega vrednika Zastave so na zahtevanje srbske vlade 28. jun. v Beligrad odpeljali češ, da je kriv knježevoga ubijstva.

V vsej Hrvaški in v treh okrajih Sirmije je bil 29. jun. oklican vojni sód.

„Siecle“ piše o českem vprašanji. Ne zadostuje, da se samo zadovolji Magjarom po kraljestvu sv. Štefana in Nemcem v avstrijskem cesarstvu; ravno tako potreba je, da se dadé pravica tudi Slovanom na obeh straneh Litve. In ker gre zdaj ravno za Čehe, mora se zadovoliti tudi temu slovanskemu plemenu, ki tirja svojo narodno samoupravo“. Tako pravijo tudi česki listi, zato pa se njihovih vredniki zapirajo in kavejce krušijo. O tem piše „N. A. Z.“: O poskušnjah porazumeti se s Čehi, tudi v šali ni več govora, in vsa sprememba, ktera se je dogodila po cesarjevi nazočnosti v Pragi, je večja ostrost, s ktero se zdaj pobija vse narodno gibanje. Tisti dan po odhodu cesarjevem so se vsi česki časniki v Pragi pograbili, z jedno besedo: pot milosti in pomirjenja je za trdo zapuščena, in pokazati se ima, ali bo vlada zmogla Čehe za nasprotnimi sredstvi.

Vojni minister srbski razglaša vojakom, da je bil stotnik Marzajlovič kot izdajica vstreljen. Brzovjav poroča iz Belegagrada: Vlada dopušča vstop k skupščini, kolikor bo prostor dopuščal. Okoli Topčidera je stavljenih 1600 zaupnih mož narodne vojske iz vse dežele. Ob 1/4 10. ure dopoldne 2. julija so oznanili topovi in zvonovi, da je skupščina izvolila Milana Obrenoviča IV. za knjeza. Obče veselje; črne zastave so se vmaknile narodnim; od narodnih konjokov spremljan se je podal knjez v Topčider, kjer je skupščini objubil, da se bo pri vsej svoji mladosti marljivo učil, kako naj se ljudstvo osreči. V vladstvo so izvoljeni vojni minister Blaznavac, Ristič in senator Gavrilovič.

Javne dražbe 6. julija.

Krajsko: III. izv. dr. Kastelic-eva pos. pop. št. 273 pri okr. ur. Novo-meškem; cena 4600 gl. — III. izv. dr. Lunar-ovo pos. pop. št. 7 pri okr. ur. v Rid-n (Egg-u); cena 1112 gl. — II. izv. dr. bar. Locatelli-eva pos. sp. št. 4 in 5 c. 29539 gl. z močvirjem 347 gl. 60 n., vrednosti pri dež. sod. v Ljubljani zar. 15750 gl. — Prest. II. izv. d. pos. Lorenca Germe-a od Jelenk pri okr. ur. v Brdu zar. 230 gl. — II. izv. dr. pos. And. Avseneka na Ljubnem št. 55 rkf. št. 321 in 342 d. ad Radmansdorf pri okr. ur. v Radoljci zar. 300 gl.; cena 310 gl. in 50 gl. — II. izv. d. pos. Ivana Zgovca urb. št. 603 ad Sonegg pri okr. ur. v Mokronogu zar. 118 gl. 10 n. cena 971 gl. — II. izv. dr. pos. Jadrte Lavrič urb. št. 127 ad Flódnik pri okr. ur. v Kranju zar. 105 gl.; c. 1245 gl.

Štajersko: III. izv. dr. pos. Jož. Loviča v Ostrožnu urb. št. 153 pri Konjicah, c. 2680 gl. in gor. št. 245 pri Plankenštajnu, c. 325 gl. pri okr. ur. v Jelševcu zar. 232 gl. 61 n. — III. izv. dr. Godec-eva pos. urb. št. 2812/8 v Požekju; tudi pod ceno 3713 gl. — III. izv. d. pos. Jož. Kelharja v Dramljah št. 15. prem. s 75 ved. vina c. 411 gl. pri okr. ur. v Brežcah. — III. izv. d. Romerovega pos. urb. št. 342 v Slemenu; tudi pod ceno 5619 gl. — II. izv. d. pos. Jurja in Ane Drogenik v Kostričnici urb. št. 561 in gor. št. 645 in 646 ad Obroitsch pri okr. ur. v Rogatici c. 5005 gl.

Koroško: III. izv. d. pos. Treze Seidler h. št. 3 pri okr. ur. v Pliberku zar. 350 gl., cena 900 gl. — III. izv. d. Rodlerovo zem. kn. velikovski špital fol. 47 v malem Št. Vidu pri okr. ur. v Velikovcu zar. 138 gl., c. 2910 gl.

Dunajska borza od 3. julija.

5% metalike 57 fl. 90 kr.	Kreditne akcije 195 fl. 90 kr.
5% metalike z obrestvi v maji in nov. 58 fl. 80 London 115 fl. 15 kr.	
5% narod. posojilo 62 fl. 80 kr.	Srebro 112 fl. 60 kr.
1860 drž. posojilo 87 fl. 30 kr.	Cekini 5 fl. 47 1/2 kr.
Akije narod. banke 74 fl. 20 kr.	

Loterijske srečke 1. julija.

Iz Gradca: **50 27 86 23 44.**

Zahvala.

Prebivalcem vasi Stošce, Ježice, spodnjih, srednjih in gorénjih Gamelj, Šmartna, Tacna, Vižmarjev, Št. Vida in Šiške in vseh vmes ležečih manjih vasi se zahvaljuje za ljubeznjivi, prijateljski, ob enem tudi sijajni in velikanski sprejem pri izgredu dne 28. junija odbor sokolov.